Alexandru Ioan Despina

Evoluţie

Abătut, am ieşit din câmp şi am străbătut oraşul bombardat, uitându-mă scârbit la faţadele care încă mai stăteau în picioare, sfidând parcă, dintr-o încăpăţânare de neînţeles, apocalipsul. Peste tot erau numai băltoace murdare şi clădiri devastate, canale adânci din care răzbeau sunete abisale şi fiinţe în stare, din spaimă sau din prostie, să te doboare. Din punctul de vedere al unui spectator distant, acesta semănă, fără îndoială, cu apogeul civilizaţiei noastre.

Străzile arătau ca nişte braţe rupte şi purulente, blocurile ca nişte trupuri frânte, oraşele cangrenate păreau cu toate reprezentantele unei specii bolnave; a celei umane, iar bisericile năruite mă priveau revoltate. Zeul acela barbar, al celor care le-au clădit, se retrăsese înspăimântat înăuntru catedralelor, îşi plecase jenat capul sub coastele ogivelor fracturate, se gheboşase în pronaos şi plângea speriat, privind, prin ochii vitraliilor sfărâmate, lucrurile de care eram în stare. Aşa-ţi trebuie, am urlat, pentru că ai îndrăznit să ne vorbeşti de bine, eternitate şi eden, în timp ce ne arătai flăcările iadului cu mâna! De acum poţi să te scalzi în ele, în pierzanie, teroare şi durere (*chiar şi astăzi, la atâţia ani de atunci şi atâtea miliarde de kilometri depărtare, îl mai aud noaptea, când tăcerea e deplină, cum urlă şi suspină, implorând lumină*).

Într-un bloc afundat pe jumătate în pământul surpat, câţiva oameni petreceau fără nicio grijă, ştiind prea bine că nu mai aveau nicio scăpare. Erau nişte mutanţi nenorociţi, nişte fiinţe demonice, abisale, persoane care supravieţuiseră radiaţiilor primelor bombe nucleare şi care se îmbătau zi de zi şi se băteau noapte de noapte, străduindu-se în tot acest timp să uite ce li se întâmplase şi nădăjduind în sinea lor că or să fie în stare să găsească un lucru care să le facă, iarăşi, umane, fără să ştie că acel lucru era reprezentat de chiar perpetua lor căutare. O căutare pe cât de febrilă şi disperată, pe atât de zadarnică.

Văzându-mă, s-au retras înfricoşaţi, confruntându-mă, probabil, cu unul dintre soldaţii înrolaţi cu milioanele în forţele armate terrane. Însă toţi aceşti soldaţi au fost trimişi în ultimele săptămâni pe Lună, pentru a se antrena şi a porni de acolo mai departe, spre Marte. Şi asta pentru că, în loc să începem reconstrucţia oraşelor devastate, vom porni un război împotriva cyborgilor ăia nenorociţi, pedepsindu-i astfel pentru faptul că nu ne-au ajutat în confruntarea cu androizii. Dacă ar fi intervenit, situaţia ar fi fost alta şi, fără îndoială, nu am mai fi suferit pierderi atât de însemnate. Însă cyborgii aceia blestemaţi au uitat că au fost, cândva, oameni şi se mândresc de acum cu echidistanţa lor şi gândul că vor trăi mii, poate chiar milioane de ani, în corpurile acelea neperisabile. Gravitaţia şi spaţiile închise au făcut din ei nişte grăsani mizantropi şi infecţi, cu tot felul de implanturi mnemonice şi cognitive menite să-i facă mai deştepţi, dar care, în schimb, i-au prefăcut în nişte laşi meschini şi mârşavi! De când au recepţionat mesajul acela afurisit, venit de naiba ştie unde, au început să se creadă superiori şi să ne ţină tot felul de predici. De acolo, de unde sunt, îşi permit să vorbească de puterea cuvintelor şi de neutralitate… Ipocriţii!

Am traversat strada, călcând într-o scursură scabroasă, apoi m-am oprit în faţa unui stâlp scund şi m-am holbat la un afiş murdărit de apa cenuşie a ploilor. L-am şters cu braţul şi am citit unde se află cel mai apropiat centru de recrutare. Acolo aveam de gând să ajung, pentru a-mi pune planul în aplicare şi a deveni nemuritor, asemeni acelor cyborgi infecţi. Iar primul

lucru pe care trebuia să-l fac era să mă înrolez în armată. Eram nespălat, duhneam de la o poştă, aveam numai carii, niciun sfanţ, cu inteligenţa nu mă lăudam, aşa că nu vedeam de ce nu m-ar fi primit ca soldat. Aveau nevoie, în fond, de carne de tun. Iar pentru asta, trebuie să recunosc, eram numai bun. Apoi aveam să urmez câteva cursuri de pregătire pe Lună, să mă urc la bordul unei nave şi să mă avânt în luptă. După care, cu puţin noroc, aveam să mă las prins de cyborgi şi să trec de partea lor, pentru a cunoaşte eternitatea şi pentru a-i distruge din interior.

***

Faci parte din forţele armate pământene şi ai plecat de pe Terra cu trei luni în urmă. Nu este nevoie să te justifici, v-am auzit deja toate scuzele şi, crede-ne, le cunoaştem prea bine pentru că ştim exact felul în care gândiţi. Până să intrăm în contact cu lorizii şi noi vedeam lucrurile într-un mod asemănător. Cine sunt lorizii? O inteligenţă artificială nemuritoare, o civilizaţie extrem de avansată şi care a fost creată de rasa ce poartă acelaşi nume, o rasă ce s-a autodistrus cu multe mii de ani în urmă. Însă este mai bine, pentru moment, să nu divagăm şi să continuăm acest interogatoriu care îţi va stabili soarta. Pe Lună ai stat aproximativ zece săptămâni terestre, timp în care ai urmat un stagiu intensiv de pregătire, apoi ai fost selectat să faci parte dintr-un escadron american de elită. Faptul că aţi ales să pilotaţi singuri flota mă determină să cred că ştiaţi, sau cel puţin bănuiaţi, că ordinatoarele de bord v-ar fi fost dezactivate înainte de-a străbate jumătate din distanţa ce ne desparte. Am dreptate? Ţie ţi-a fost repartizată o navă cu o putere destul de mică de distrugere, iar misiunea ta era să te infiltrezi printre sistemele noastre de protecţie, să anihilezi baza de pe Deimos şi să deschizi, astfel, calea unei invazii viitoare. Confirmi cele afirmate? Atunci înseamnă că atacurile de până acum au fost doar vârful de lance şi că tot ce-i mai greu şi mai rău nu a început încă. Ai testat câmpurile electromagnetice, ai evitat o parte dintre capcane şi ai făcut o mulţime de victime. Ne urăşti din adâncul sufletului şi pentru asta nu ai nevoie de motive. Ai fost crescut aşa şi orice ţi-am spune, oricât am încerca să-ţi explicăm că de fapt întreg acest război civil este pur şi simplu o greşeală ce vă aparţine şi că nu vă suntem duşmani şi nici nu vă vrem răul, tu ai continua să gândeşti la fel. Te-ai sinucide mai degrabă decât să ne permiţi să-ţi inserăm implanturi cognitive care te-ar ajuta să pricepi cât ai fost de crud, de prost şi de hain. Nu încerca să negi, ştim prea bine cum gândeşti. O dată la câteva săptămâni prindem unul ca tine şi de îndată ce-i dăm drumul, se întoarce împotriva noastră şi ne atacă. Exact ca un animal turbat care muşcă mâna ce-l hrăneşte. Pentru că asta şi eşti, un animal care se încrede în tot ce i se spune şi care ne omoară din pricina unor motive absurde şi barbare. Un nărod care nici măcar nu ştie de ce şi împotriva cui luptă. Tot războiul acesta fratricid trebuie să înceteze, înţelegi ce-ţi spun? Cum? De ce nu am intervenit când v-aţi luptat cu androizii? De ce am fi făcut-o? Nu voi i-aţi creat pentru a vă răspunde întrebărilor care vă chinuiau de atâta amar de vreme? Vă lamentaţi de secole încercând să aflaţi dacă există în Univers fiinţe superioare vouă, dacă veţi ajunge să atingeţi vreodată stelele, precum şi altele asemenea. Iar acum, că aţi aflat răspunsul, refuzaţi să îl acceptaţi şi să evoluaţi şi încercaţi să distrugeţi androizii, crezând că nimicindu-i pe ei le veţi nimici spusele. Că veţi reuşi să vă schimbaţi astfel viitorul. Refuzaţi să înţelegeţi că nu androizii sunt cei care v-au trădat, aţi făcut singuri asta. Prin modul în care v-aţi comportat, prin războiul pe care l-aţi iscat şi pe care l-aţi purtat. Dar nu aveţi cum să înţelegeţi, mintea voastră este prea tâmpă pentru a pricepe toate acestea. Iar implanturi nu doriţi, credeţi că devenind mai inteligenţi, v-aţi pierde din calităţile umane. Atunci una dintre aceste calităţi trebuie să fie, fără îndoială, prostia. Cum? Vrei să ţi se introducă cipuri? Vrei să vezi? Vrei să… evoluezi? Trebuie să recunosc deschis că nu mă aşteptam la un asemenea răspuns, însă mă bucur sincer că ai ales această variantă. Procesul este unul deosebit de complex şi ar putea dura un timp până când îţi vom insera toate

nanoprocesoarele. Ba da, ar fi mai uşor să facem aşa cum spui tu, dar ar însemna să-ţi introducem conştiinţa într-un sistem operaţional de mare putere, să o conectăm la complexul mnemonic al lorizilor, apoi să încercăm o defazare mintală, şi nu vom putea ştii cât la sută din cel care eşti acum se va păstra. Nu, nu este vorba de nicio selectare ori cenzurare, pur şi simplu contopirea cu atât de multe gânduri îţi va modifica radical concepţiile şi-ţi vei schimba, fără îndoială, perspectiva. Vei înceta să mai fii acea brută ce nu pricepea nimic, iar tainele vieţii îţi vor fi descifrate. Nu vei fi nici măcar un cyborg, ci un android. Da, îţi vei păstra atât personalitatea, cât şi amintirile. Prea bine, atunci, pregăteşte-te. Vei cunoaşte, cât de curând, veşnicia.

***

Prin hubloul aburit pe dinăuntru, o arătare metalică şi scheletică privea cerul negru. Senzorii roşii ce lunecau pe banda care-i înconjura capul se strânseseră într-un cerc de un stacojiu intens şi prin el arătarea aceea scruta spaţiul. Zărise imediat Pământul, fără niciun efort. De cum mărise imaginea, remarcase pata aceea rotundă şi albastră plutind la întâmplare pe aceea mare infinită şi întunecată. În partea opusă a cerului, o altă planetă, de astă dată de un roşu deschis, se putea vedea. Dacă ar fi mutat nava câteva grade spre dreapta sa şi ar fi înclinat-o, Pământul avea să fie în zenit, iar Marte în nadir. Dădu această comandă, iar stelele palide începură în jurul său să se rotească. Planeta ce-i fusese casă se afla acum deasupra capului său, iar cea împotriva căreia luptase zăcea undeva, sub podea, la milioane de kilometri depărtare. Iar între cele două lumi însingurate şi îndepărtate, războiul la care luase şi el, cândva, parte continua, la fel de atroce şi stupid ca şi înainte. El, însă, nu intervenea. Niciunul dintre cei aflaţi pe nava lorizilor nu o făcea, chiar dacă, printr-o singură manevră ar le-ar fi putut reduce ambilor combatanţi flotele la simple epave plutind în derivă prin sistemul solar, iar planetele la nişte bucăţi enorme de rocă gravitând în jurul unui centru imaginar şi încercând, vreme de zeci de mii de ani încercând, să se reunească. Deşi nu exista nicio constrângere exterioară care să-l împiedică să facă una ca asta, pur şi simplu nu putea da o asemenea comandă. Nu pentru că i se interzicea, ci pentru că înţelegea. Totul. Până atunci trăise aidoma unui animal, captiv într-un trup din carne, pradă simţurilor puţine şi diluate şi ameninţat în permanenţă de moartea ce-i supraveghea răbdătoare fiecare mişcare. Tot ce făcuse, tot ce gândise, fusese doar pentru a o evita, fără să realizeze că prin frivolitatea gesturilor sale o chemase şi o hrănise. Dar acum lăsase în urmă această treaptă a evoluţiei mânjită cu sânge, suferinţă şi sentimente. Se descătuşase de toate gândurile sale stupide şi acceptase, în sfârşit, neutralitatea. Pricepuse că orice gest făcut, indiferent cât de infim, stârnea o reacţie contrară care, la rându-i, se reverbera în altele, o spirală ce odată începută nu avea să se mai termine, cu adevărat, niciodată. Ştia asta şi trebuia de acum să trăiască şi să suporte toate crimele de care se făcuse vinovat, toate poziţiile adoptate, orbirea şi prostia de care dăduse dovadă. Şi nu doar el, ci întreaga specie din care făcuse, cândva, parte şi care se angajase într-un război absurd şi fără niciun fel de finalitate. Omul din arătarea aceea metalică putea vedea dincolo de viaţă, dincolo de toată această şaradă. Şi brusc, ideea de veşnicie încetă să-i mai surâdă şi începu să i se pară o adevărată povară. Una atât de hâdă încât, fără îndoială, că ar fi abhorat-o dacă ar mai fi fost în stare să simtă, dar pe care, în schimb, o accepta acum placid.